

[Justitsministeren.]

riske kommission at befatte sig med. Han kan ikke være ubekendt med, at kommissionen for længere tid siden har endt sine undersøgelser, eller med, at det er vanskeligheder, som kommissionen ikke er herre over, bl. a. vanskeligheden ved at få noget trykt, der har hindret, at resultatet af undersøgelserne allerede har kunnet forelægges offentligheden. Man har ikke vist den naturlige tilbageholdenhed at afholde sig fra angreb, om hvis holdbarhed man nu engang ikke kan vide noget, før kommissionen har talt. Det ærede medlem og hans partis organ ved lige så vel som alle vi andre, at de tjenestemænd, som man angriber, departementschef Eivind Larsen og vicepolitinspektør Glud og politikommissær Odmar, under besættelsen arbejdede under sådanne forhold, at enhver af os, der ikke har været ude for det pres, der hvilede på dem, som havde pligt til at opretholde de nødvendige forbindelser med tyskerne og få det bedste ud af det, kun kan prise sig lykkelig over, at det ikke var faldet i hans lod at være blevet stillet på disse poster. Der er særlig mod de herrer Glud og Odmar gennemført en så smudsig kampagne, at den parlamentariske kommission fandt sig foranlediget til i april i år at bede kommissionsdommeren om en foreløbig redegørelse. Denne redegørelse er offentliggjort. Den slår fast om de to forhold, som det drejer sig om, at der ved kommissionsdomstolens afhøringer intet er fremkommet, som kan begrunde nogen bebrejdelse mod politikommissær Odmar eller andre over- eller underordnede indenfor Københavns politi for deres forhold i forbindelse med kommunistaktionen den 22. juni 1941. Om det andet klagepunkt, den såkaldte Sverigesrejse, udtaler kommissionsdommeren, at angrebene på ledende politifolk har savnet ethvert grundlag. Dommeren tilføjer, at da særlig vicepolitinspektør Glud og politikommissær Odmar har været angrebet, skal det bemærkes, at det ved undersøgelsen er blevet fastslået, at de har handlet efter ordre ved gennemførelse af et fra svensk side udtalt ønske om oversendelse af 2 danske politifolk, at de ikke har tilstræbt noget andet formål, og at der intet som helst er at bebrejde dem i sagen.

Jeg kender selv så meget til disse ting, at jeg kan have en begrundet mening om dem. Jeg ved, at hvad kommissionsdommeren har udtalt, er rigtigt, og jeg ønsker her på dette sted så bestemt, som det er muligt, at tilbagevise det ærede medlem hr. Aksel Larsens angreb såvel på departements-

chef Eivind Larsen som på de overordnede politimænd, hvis navne jeg har nævnt.

Jeg har nu udtalt mig om de to angreb, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen fremsatte mod mig den 29. oktober. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft vil tilgive mig, at jeg i denne sammenhæng også nævner hans udtalelse den samme dag om Wright, Thomsen & Kier. Jeg tror, at jeg har redegjort for, hvad det ærede medlem ønskede oplyst.

Den ærede ordfører for de konservative, hr. Ole Bjørn Kraft, var også inde på spørgsmålet om varetægtsfængsling og mulighederne for en begrænsning heraf.

Det er et spørgsmål, som blev rejst i justitsministeriet i min forgængers tid, navnlig med henblik på, om vi kan lære noget af Sverige, hvor varetægtsfængsling, så vidt vides, anvendes i væsentligt mindre omfang end her i landet. Det er et spørgsmål, som også ligger mig personlig på sinde, ligesom andre spørgsmål vedrørende den kriminelle retspleje. Når ministeriets og min tid ikke længere i så høj grad, som tilfældet endnu er, er optaget af arbejdet med de ekstraordinære sager, vil der blive sat ind på arbejdet for reformer på længere sigt på dette og andre områder.

Et andet sådant område, hvor arbejdet er påbegyndt, er det betydningsfulde spørgsmål om en reform af reglerne om rettigedsfortabelse på grund af straf og reglerne for udfærdigelse af straffeattester. Jeg har i sommer nedsat et udvalg til bearbejdelse af dette emne.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft gav ganske kort udtryk for, at hans parti kan tilslutte sig kravet om kontrol med tiltalefrafald og om større offentlighed vedrørende administrationens afgørelser.

Medens det sidste spørgsmål ikke specielt vedrører mig som justitsminister, skal jeg gøre nogle bemærkninger om det første, kravet om kontrol med tiltalefrafald.

Dette spørgsmål er ikke så ligetil, som mange måske tror. Efter statistiske oplysninger fra de sidste år før krigen må man regne med, at der årlig af anklagemyndigheden sluttes i hvert fald op mod 6 000 sager uden tiltale på grund af bevisets stilling. Et sandsynligvis noget større antal sager henlægges af anklagemyndigheden uden tiltale i medfør af den særlige beføjelse, der efter retsplejelovens § 723 tilkommer anklagemyndigheden, og som er nærmere udformet ved en anordning af 1. december 1932. Alle disse sager, der således henlægges af statsadvokaterne uden tiltale, er